

MICHAEL BOND

Paddington na cestách

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čiernočierneho Peru

Ilustrovala Peggy Fortnum

PADDINGTON
NA CESTÁCH

PADDINGTON NA CESTÁCH

Pozoruhodné príbehy medvedíka
z Čiernočierneho Peru

Michael Bond

Ilustrovala Peggy Fortnum

slovar

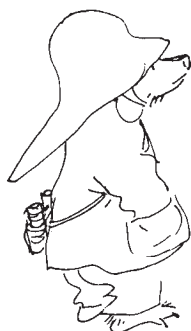
Text copyright © Michael Bond 1961
Illustration copyright © Peggy Fortnum
Translation © Miroslava Gavurová, Ján Gavura 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

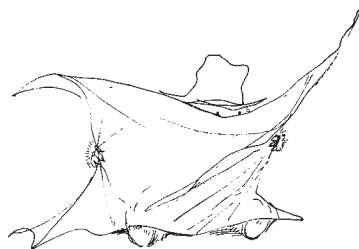
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2467-9

OBSAH

1. Paddington sa pripravuje	7
2. Návšteva banky	23
3. Problémy na letisku	41
4. Paddington zachraňuje situáciu	57
5. Paddington a ‚pardon‘	75
6. Na rybačke	99
7. Paddington sa vydáva na cestu	120

Prvá kapitola

PADDINGTON SA PRIPRAVUJE

Paddington sedel uprostred veľkého neporiadku. Odjakživa patril k medveďom, čo sa ľahko dostali do riadnej šlamastiky, a neporiadok ho veľmi neprekvapoval. Keď sa však teraz postavil a rozhliadol po izbe, musel aj on uznať, že je to ešte horšie než zvyčajne.

Všade sa povalovali porozhadzované mapy a kúsky papiera, nehovoriac už o zopár škaredých pohárov od marmelády a dlhej cestičke stôp po medveďích

labkách. Stopy sa začínali na mape, ktorú si na posteli rozprestrel na paplón. Bola to veľká mapa Londýna a v jej strede pri prvom odtlačku labky bol kruh, ktorý označoval, kde sa nachádza adresa Windsorské záhrady, dom Brownovcov.

Cestička stôp po mape viedla z domu na juh a koncom postele na ďalšiu mapu, ktorá bola rozložená na podlahe pri nohách postele. Odtiaľ pokračovala stále na juh, až kým nedošla k Lamanšskému prielivu a k tretej mape pri okne, na ktorej bolo severné pobrežie Francúzska. Cestička sa končila na vlhkej hrstke zo starých omrvíniek z koláča, kôpky marmelády a kvapky červeného atramentu.

Paddington si sťažka odfúkol a roztržito do tejto čudnej zmesi položil labku. Kľakol si, prižmúril oči a pozrel sa na neporiadok v izbe, ale vyzeralo to ešte horšie. Takto pri zemi videl len samé hrbolce a hrebene.

Už-už si chcel ľahnúť a celú záležitosť poriadne premyslieť, keď ho do života náhle vrátil zvuk štrngajúcich tanierov a kroky na schodoch.

Paddington s previnilým výrazom na tvári vyskočil a začal všetko rýchlo zhŕňať pod posteľ. Hoci mal

na svoj neporiadok niekoľko skutočne dobrých vysvetlení, bol si istý, že ani pani Brownová, ani pani Birdová nebudú mať veľkú chuť vypočuť si ich – a už vôbec nie teraz počas raňajok, keď sa zvyčajne všetci hrozne ponáhľajú.

„Už si hore, Paddington?“ zaklopala na dvere pani Brownová.

„Nie – ešte nie, pani Brownová,“ odvetil Paddington tlmene a snažil sa zasunúť pohár s marmeládou pod skriňu. „Myslím, že mám ešte zalepené viečka.“

Paddington bol v podstate pravdovravný medveď, a tak kým zbieral zvyšok svojich vecí, privrel viečka a niekoľkokrát zachrápal. Nahmatal pero a atrament, rýchlo ich vložil do klobúka, nasadil si ho na hlavu, potom zhrnul i posledné mapy a neisto prešiel po izbe.

„Čo sa tu deje, Paddington?“ zvolala ešte raz pani Brownová, keď sa dvere odrazu otvorili a objavil sa v nich medveď.

Keď Paddington zbadal pani Brownovú, ako tam stojí s jeho raňajkami na podnose, od prekvapenia takmer padol z nôh.

„Pomýlil som si vás so skriňou, pani Brownová,“

zahlásil, labky s mapami schoval chytro za chrbát a cúval k posteli. „Akiste som omylom zabľúdil.“

„Ako inak,“ povedala pani Brownová a vošla za ním do izby. „Jakživ som nepočula toľko búchania a rachotu!“

Pani Brownová si podozrievalo premerala izbu, ale zdalo sa, že všetko je na svojom mieste. Upriamila teda pozornosť na Paddingtona, ktorý teraz sedel na posteli a tváril sa veľmi podozrivo.

„Určite ti nič nie je?“ spýtala sa znepokojene, keď pred neho položila podnos. Na okamih sa pani Brownovej zdalo, že Paddingtonovi pri ľavom uchu vidí stekať červený pramienok, no kým sa tomu mohla lepšie prizrieť, Paddington si stiahol starý klobúk ešte hlbšie do tváre. Ale ani tak sa jej nepáčilo, ako to celé vyzerá, a chvíľu sa pri dverách zdržala pre prípad, že by niečo nebolo v poriadku.

Paddington si želal pravý opak, chcel, aby pani Brownová čím skôr odišla. Ako sa náhlil upratať ten neporiadok, zabudol nasadiť na fľaštičku s atramentom zátku a celé temeno hlavy mal už mokré.

Pani Brownová zatvárala dvere a vzdychla si. Zo skúseností vedela, že keď mal Paddington jednu

z tých svojich nálad, nemalo zmysel pátrať po vysvetlení.

„Ak môžem niečo dodať,“ obrátila sa pani Birdová na pani Brownovú, ktorá za ňou prišla do kuchyne a vypočula si všetko o Paddingtonovom zvláštnom správaní, „ten mladý medveď nie je v tomto dome jediný, kto sa správa čudne. Všetko to má niečo spoločné... veď *viete s čím!*“

Pani Brownovej neostávalo nič iné, len súhlasiť. Domácnosť Brownovcov bola už od včera večera hore nohami.

Všetko sa to začalo, keď sa pán Brown vrátil domov s veľkou kopou máp a farebných prospektov a oznámil, že idú na letnú dovolenku do Francúzska.

V priebehu niekoľkých minút sa zvyčajný pokoj a ticho v dome na adrese Windsorské záhrady 32 stratili a viac sa nevrátili.

Dovolenka sa stala jedinou témou rozhovoru od večere až po posledné slovo pred spaním. Začalo sa pátranie po starých plážových loptách a plavkách v nepoužívaných skrinkách, robili sa plány a pani Birdová začala prať a žehliť menšiu horu bielizne pripravenej na ten veľký deň.

Najviac nadšený bol z tejto správy Paddington. Odkedy je členom rodiny Brownovcov, vzali ho už na niekoľko jednoduchých výletov, ktoré si nesmierne užil, ale ešte nikdy nebol na ozajstnej dovolenke a nevedel sa jej dočkať. Nadšenie ešte väčšmi vystupňoval pán Brown, ktorý mu v návale šľachetnosti dal na starosť mapy a vec zvanú itinerár.

Paddington si najprv nebol celkom istý tým, či by mal mať zodpovednosť za niečo, čo znie tak dôležito ako itinerár, ale keď mu Judy vysvetlila, že je to len zoznam miest, ktoré navštívia, a všetkého, čo budú robiť, rýchlo zmenil názor. Paddington zbožňoval zoznamy a „Plán cesty“ znel najzaujímavejšie.

„Len pripomínam,“ povedala pani Birdová zamyslene, keď sa o tejto Paddingtonovej úlohe rozprávala s pani Brownovou pri praní, „že ak ten mladý medveď má mať na starosti mapy, budeme potrebovať dva týždne. Len si tým koledujeme o problémy. Takto predsa môžeme skončiť kdekokoľvek.“

Pani Brownová si znovu vzdychla. „Ach, jaj,“ hlesla a začala sa venovať iným veciam, „aspoň mu to urobí radosť. Veď viete, ako rád si zapisuje veci.“

„Hm,“ uvažovala pani Birdová. „Jedno viem cel-

kom iste – bude to na všetkých plachtách. To mi len budú itineráre!“ prehodila a zachmúrene sa zadívala na strop k Paddingtonovej izbe na druhom poschodí.

Pani Birdová už zo skúseností a z neustáleho prania posteľnej bielizne vedela, že Paddingtona treba držať od atramentu čo najďalej. Tentoraz sa však nemusela zaťažovať touto predstavou, lebo Paddington práve v tej chvíli prestal písať. V skutočnosti sedel na posteli a pozorne si čítal veľký hárok papiera, ktorý držal v labkách.

Celkom hore sa obrovskými červenými písmenami vynímal nadpis:

PUDINGTONOV YTYNERÁR

a za ním ako dôkaz pravosti nasledoval špeciálny odťahok jeho labky.

Paddington si nebol úplne istý, ako sa píše slovo itinerár, a hoci si včera v noci prezrel v slovníku pána Browna všetky slová na „Y“, nemohol ho nikde nájsť. Paddingtona to však ani príliš neprekvapilo. O slovníkoch nemal vysokú mienku a často sa mu